

1) Ὁ ἔχων ἀραιὰ διαστήματα, ὁ ἀραιῶς διατεθειμένος

(α) Τοπικῶς κοιν.: Ἀνάραιες ἐλαιές - συκές. Ἀνάραια δόντια - κλήματα - σπαρτά - σύννεφα πολλαχ. Φακὴ ἀνάραια Χίος Λεμονγές ἀνάραιες Ἄνδρ. Ἀνάραιο καλαμπόκι Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἀνάραιο ἀμπέλι Λεξ. Πρω. Χουράφ' ἀνάραίου (ἀραιῶς ἐσπαρμένον) Εὐβ. (Στρόπον.) Συνών. ἀραιός, ἀντίθ. πυκνός. Ἡ ὁ ἔχων ἀραιὰν τὴν ὑφήν, ἐπὶ ὕφασμάτων καὶ πλεκτῶν ἀντικειμένων πολλαχ.: Ἀνάραιο παννὶ - πλέξιμο - φάσιμο. Συνών. ἀγανός 3, ἀνάγλυκος 3, ἀναλυτός 2, ἀραιός, ἀντίθ. κρουστός, πυκνός, σφιχτός. (β) Χρονικῶς σύνηθ.: Ἀνάραια σκέλη καὶ γιμᾶτα (ἀραιοί, ἀλλὰ βαρεῖς βηματισμοί) Μακεδ. (Χαλκιδ.) || Γνωμ.

Ἀνάραίου ἀνάραίου τὸν φιλεῖ γιὰ τὰ ἄλλ' ἢ νουσιμάδα (καταντᾶ φορτικὸν τὸ ἐπαναλαμβανόμενον συχνάκις) Σάμ. Με γειτόνισσα λογοῦ ἀνάραιες καλημέρες Λεξ. Δημητρ. Ἀνάραιες οἱ σκόλες τὸ χινόπωρο (ἐνεκα τῆς ἀναγκαίας συνεχούς γεωργικῆς ἐργασίας) αὐτόθ. Συνών. ἀραιός.

2) Ὁ ἔχων ἀραιὰν τὴν σύστασιν Ἄνδρ.: Ἀνάραια σούπια. Συνών. ἀραιός, ἀντίθ. πηχτός.

*ἀναραιοσκεπάζω, ἀνιραιουσισιπάζον Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάραια καὶ τοῦ ρ. σκεπάζω. Τὸ ἀνιραιουσισιπάζον ἔκ τοῦ *ἀνεραιοσκεπάζω.

Τοποθετῶ τὰ τῆς στέγης καλύμματα, κεραμίδια, πλάκας κττ., κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ μείνουν κενὰ διαστήματα μεταξύ των: Ἀνιραιουσισιπάζει τὸ σπῖτ' τοῖ σιάζ'. Σπῖτ' ἀνιραιουσισιπασμένον.

*ἀναραιόφρυδος ἐπίθ. ἀναρκόφρυδος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάραιος καὶ τοῦ οὐσ. φρύδι.

Ὁ ἔχων ἀραιὰ τὰ φρύδια ἢ ἀπέχοντα πολὺ ἀλλήλων. Ἀντίθ. συμειχτοφρύδης.

ἀνάραϊωμα τό, Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνάραϊωμα Θράκ. (Αἰν.) ἀνάρκωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναραιώνω.

Ἀραιώσεις ἐνθ' ἄν.: Οἱ φύτες θέλουν ἀνάραϊωμα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάραϊεμα.

ἀναραιωματάδα ἢ, Χίος (Νένητ. Πυργ.) ἀναραιωμάδα Κρήτ. ἀναρκωμάδα Κύπρ

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάραϊωμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (I). Τὸ ἀναραιωμάδα κατ' εὐθείαν ἔκ τῆς ὀνομαστικῆς.

1) Ἀραιώσεις Κύπρ. Χίος (Νένητ. Πυργ.): Ἡ ἀναρκωμάδα τοῦ σιτακοῦ. 2) Κενὸν διάστημα μεταξύ παρατιθεμένων πραγμάτων Κύπρ.: Τὰ σανίδια ἔχουν ἀναρκωμάδες. Στάσσει τὸ σπῖτ' ἀπὸ τοῖς ἀναρκωμάδες τῶν κεραμιδιῶν. || Ἄσμι.

Ἐφραξες τὴν αὐλούδαν σου μὲ τοῖς κουμανταῖδες, μ-μὰ γὼν δκιαβαίνω τῶν θωρῶ πὺν τὲς ἀναρκωμάδες (κουμανταῖδες = τὸ φυτὸν citrus decumana). Συνών. ἀραμάδα, ἀραιωμάδα, χαραμάδα. 3) Τὸ μεταξύ τῶν ὀδόντων κενὸν διάστημα Κρήτ.: Ἄσμι.

Ψηλέ, λιγνέ μου τσελεπῇ μὲ τοῖς ἀναραιωμάδες (σκαπτικόν). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάραϊεμα.

ἀναραιώνω Κέρκ. (Ἀργυρῶδ.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀναραιώνου Θράκ. (Αἰν.) ἀναρκών-νω Κύπρ. ἀνεραιών-νω Χίος (Πυργ.) ἀνιραιώνου Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάραιος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Μετβ. κάμνω τι ἀραιὸν ἀφίνων διαστήματα, ἀραιώνω ἐνθ' ἄν.: Ἀνάρκων-νε κομ-μάτιν τὸ γράψιμον, γιὰ τὴν πικνάδα ἐν δκιαβάζεται Κύπρ. Ἀναρκωθῆτε κομ-μάτιν αὐτόθ. Καὶ ἀμτβ. διατίθεμαι κατ' ἀραιὰ διαστήματα,

ἀραιώνομαι Ἡπ. (Χουλιαρ.) Κύπρ. Λέσβ. κ. ἀ.: Γνωμ. Ὅσον ἀνιραιών'ν τὰ σκόρδα τόσον χονδρὸν'ν (μεταφ. καὶ ἐπὶ τῶν μελῶν κοινότητος ἢ συντεχνίας, τὰ ὅποια εὐδοκίμουν οὐχὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ μένοντα, ἀλλὰ σκορπιζόμενα πρὸς εὐρεσιν ἐργασίας) Λέσβ. || Ἄσμι.

Ἡ νύχτα πκρόν ἀρκίνησεν περίτου ν' ἀναρκών-νη

(ἡ νύχτα ἤρχισε πλέον περισσότερον νὰ ὑποχωρῇ εἰς τὴν ἡμέραν ἀραιουμένου τοῦ πυκνοῦ σκότους) Κύπρ.

Πβ. ἀναραιάζω, ἀναραιεύω, ἀναρύνω, ἀραιεύω, ἀραιώνω.

ἀναραιωπὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀναρωπὸς Κίμωλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάραιος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωπός.

Ὁ κάπως ἀραιός, ὁ ἀραιός πως: Τὰ σπῖτ' εἶναι ἀναρωπά.

ἀνάραϊωτος ἐπίθ. Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἀραιωτός < ἀραιώνω ἢ ἔκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάραϊωτος < ἀναραιώνω, περὶ τῆς στερητικῆς σημ. τοῦ ὁποίου ἐνεκα τῆς προπαροξυτονίας ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἀραιωθείς. Συνών. ἀνάραϊευτος, πυκνός.

ἀναραχὸς ὁ, Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Βυτίν. Ἡλ. Λάστ. Λεοντάρ. Μάν. Μεγαλόπ. κ. ἀ.) ἀνάραχος Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀνάραχο τό, Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. Τσακων. ἀνάραχο Πελοπν. (Τριφυλ.) ἀνάριχο Πελοπν. (Λακων.)

Ἴσως ἔκ τοῦ οὐσ. *ἀνάλαχος, ὁ ἔκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. λάχος.

I) Τύχη ἐνθ' ἄν.: Ἐχει καλὸν ἀναραχὸ Ἡλ. Λάστ. Τό 'χει ὁ ἀναραχὸς τοῦ Μάν. Μεγαλόπ. Αὐτὸς δὲν ἔχει φίλους, τό 'χει τὸ ἀνάραχό του Τριφυλ. Ἐμένα τό 'χει τὸ ἀνάριχό μου Λακων. Ἐν τὸ ἀνάραχο τοῦ δεῖνα τζ' οὐρ μπαῖντα καὶ τὰ μάρξα σι (εἶναι τὸ ριζικὸ τοῦ δεῖνα καὶ δὲ βγαίνουν καλὰ τὰ μουλάρια του) Τσακων. Ὡρ καλὸ τὸ ἀνάραχό σι (δὲν εἶναι καλὸν κτλ.) αὐτόθ. || Φρ. Ἐχει καλὸν ἀνάραχο ἢ κακὸν ἀνάραχο (ὁ αἴσια ἢ ἀπαίσια φέρων, ὁ εὐοίωνος ἢ δυσοίωνος. Συνών. φρ. ἔχει καλὸ ἢ κακὸ ποδαρικό. Λέγεται συνήθως ἐπὶ τοῦ εἰσερχομένου εἰς τὴν οἰκίαν ξένου τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς ἢ τοῦ ἔτους) Βυτίν. Βούρβουρ. Λεοντάρ. κ. ἀ. Συνών. ριζικό. II) Ἡ σκιά τῶν νεκρῶν ἢ πανταχοῦ περιφερομένη Κύθηρ. β) Ὁ θόρυβος καὶ ἡ ἀνωμαλία, τὴν ὁποίαν προξενεῖ ἡ ψυχὴ τοῦ ἐτοιμοθανάτου εἰς τὰς οἰκίας τῶν συγγενῶν Κύθηρ.

ἀναργα ἐπίρρ. Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ. — XXρηστοβασ. Διηγ. 65 ἐνεργα Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναργος.

Βραδέως ἐνθ' ἄν.: Δ'λεύ' ἀναργα ἀναργα Ἡπ. Περιπατοῦσε ἀναργα ἀναργα σὰν νὰ γύριζε ἀπὸ ξόδι XXρηστοβασ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγάληα 1, ἀπαγάληα, ἀργά, σιγά, σιγανά, ἀντίθ. γοργά, γρήγορα.

ἀνάργαστος ἐπίθ. Ἡπ — Λεξ. Γαζ. (λ. ἄψηκτος) Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνέργαστος Λεξ. Αἰν. ἀργαστος Κέρκ. Κύπρ. — Λεξ. Αἰν. Περίδ. Βυζ. ἀργαστους Μακεδ. (Κοζ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀργαστός. Τὸ ἀργαστος ἄνευ συνθέσεως προσέλαβε σημ. στερητικὴν διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Περὶ τοῦ φαινομένου ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) Ἀκατέργαστος, ἀδέψητος, ἐπὶ δερμάτων ἐνθ' ἄν.: Ἀνάργαστα τομάρια Λεξ. Δημητρ. Ἀργασιο πετοὶ Κέρκ.

2) Χέρσος, ἀκαλλιέργητος Κύπρ.: Γῆ ἀργαστη.

